

## Arrest

nr. 162 427 van 22 februari 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 10 juni 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 8 mei 2012 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 16 augustus 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2013 beslist de gemachtigde dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 18 juni 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2012 en aanvulling op 23.01.2013 werd ingediend door:*

*[...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen vroegen een eerste maal asiel aan op 22.10.2007. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22.04.2008. Betrokkenen vroegen een tweede maal asiel aan op 07.07.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.08.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures - namelijk 6 maanden voor de eerste aanvraag en 1 maand voor de tweede aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Betrokkenen verwijzen verder naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stellen dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zouden zijn bij de terugkeer naar Rusland en dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou betekenen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag 9ter hebben ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 26.04.2013.*

*Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat*

*kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)*

*Betrokkenen halen aan dat hun gezin ontwricht zal worden bij een weigering van hun regularisatieaanvraag. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving voorsnog niet het buitenland.*

*Wat de bewering betreft dat een gedwongen terugkeer zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen, betrokkenen tonen dit niet aan. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan gesteld worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, ten/vijl dit niet zo is voor andere Russen. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IQM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*

*Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf". Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij goed geïntegreerd zijn, dat zij Nederlands spreken, dat zij werkwilbig zijn, dat zij hier reeds 4,5 jaar verblijven, dat zij sterke sociale banden met België hebben; betrokkenen leggen een getuigenverklaring voor, attesten Nederlandse les, een schoolattest van S(...), een attest maatschappelijke oriëntatie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."*

Op 10 juni 2013 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen maken de tweede en de derde bestreden beslissing uit. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 18 juni 2013 en dit onder de vorm van twee bijlagen 13.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van de beslissing van H. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*[...]*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”*

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van de beslissing van H. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*[...]*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

*“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17*

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”*  
(eigen vetschrift en onderlijning)

*Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.*

*Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.*

*Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.*

*In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kunnen worden aangenomen.*

*Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.*

*De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”*

De argumentatie met betrekking tot de het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoekers net de schending aanvoeren van een aantal verdragsrechtelijke normen, te weten onder meer het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekers te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De Raad verwerpt derhalve de boven vermelde exceptie.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoekers tevens de schending beogen aan te voeren van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).*

*Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.*

*In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :*

*er geen buitengewone omstandigheid voorhanden is opdat verzoekers de aanvraag in België zouden kunnen indienen*

- *de duur van de asielprocedures was niet onredelijk lang*
- *een schending van art. 3 EVRM is niet aangetoond*
- *een schending van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag is niet aangetoond*
- *het feit dat de kinderen naar school gaan niet buitengewoon is*
- *de medische aanvraag is ondertussen negatief afgesloten*
- *de aanvraag kan ingediend worden via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou, hetgeen ook reeds gebeurde door "andere Russen" (sic).*

*De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.*

*Verzoekers verblijven meer dan vijfjaar in België, hebben zich goed geïntegreerd hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De verschillende elementen van integratie werden opgesomd.*

*Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.*

*Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.*

*Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de duur van de procedures/verblijf kan leiden tot regularisatie van verblijf.*

*Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.*

*Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.*

*Dit is niet meer redelijk.*

*Dat de instructie juli 2009 werd vernietigd is correct, in die zin dat zij niet afdwingbaar is, doch zij kan wel nog een zekere waarde hebben als vergelijkingspunt aangezien in het verleden talloze gezinnen en personen geregulariseerd zijn geworden op basis van de erin opgenomen criteria.*

*In deze instructie was gesteld dat families wiens asielprocedure langer dan drie jaar had geduurd, aanspraak konden maken op regularisatie van hun verblijf.*

*Er werd overwogen dat het onredelijk zou zijn om families die vijf jaar in België verbleven hadden, nog terug te sturen.*

*Het is duidelijk dat de negatieve beslissing manifest ingaat tegen elke redelijkheid.”*

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekers in de aanhef van het middel gewag maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij in dit middel niet toelichten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad evenwel niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek inzake de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden gevoerd in het licht van het met de eerste bestreden beslissing toegepaste artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België en niet in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekers stellen in de eerste plaats dat zij vijf jaar in België verblijven, zich goed hebben geïntegreerd en dat hun kinderen hier naar school gaan. Het is volgens de verzoekers onredelijk dat met al deze elementen geen rekening wordt gehouden.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde de door de verzoekers opgesomde elementen wel degelijk in rekening heeft genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent de volgende redengeving opgenomen:

*“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)*

(...)

*De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij goed geïntegreerd zijn, dat zij Nederlands spreken, dat zij werkwilbig zijn, dat zij hier reeds 4,5 jaar verblijven, dat zij sterke sociale banden met België hebben; betrokkenen leggen een getuigenverklaring voor, attesten Nederlandse les, een schoolattest van S(...), een attest maatschappelijke oriëntatie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”*

Met hun vage kritiek dat met de voornoemde elementen geen rekening werd gehouden, tonen de verzoekers geenszins aan dat de opgegeven motieven dienaangaande incorrect of kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing er enkel toe strekt de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekers maken geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld.

Met betrekking tot het school lopen van de kinderen, tonen de verzoekers niet aan dat in kennelijke onredelijkheid of met miskennis van de voorliggende feitelijke gegevens zou zijn geoordeeld dat zulks niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat de verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Waar de verzoekers zich vragen stellen omtrent welk element of welke samenhangende elementen dan wel kunnen leiden tot een regularisatie van verblijf en waar zij zich afvragen wie dan wel nog een beroep kan doen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet indien gezinnen die hier 5 jaar – in verschillende procedures – verblijven niet geregulariseerd kunnen worden, verliezen de verzoekers uit het oog dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard nu de verzoekers niet aantoonden zich in buitengewone



omstandigheden te bevinden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt ingediend in België en niet, via de geëigende procedure, vanuit het buitenland. De eerste bestreden beslissing doet enkel uitspraak over de ontvankelijkheid van de aanvraag en hierbij kan dus niet worden vooruitgelopen op de eventuele (on)gegrondheid van de aanvraag, dit is de vraag of de regularisatie al dan niet kan worden toegekend. De eerste bestreden beslissing strekt er geenszins toe de aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde te weigeren. Het betoog van de verzoekers is op dit punt dan ook niet dienstig.

De verzoekers halen tot slot nog aan dat de “*instructie juli 2009*” weliswaar is vernietigd, doch deze zou volgens hen wel nog als leidraad kunnen dienen omdat in het verleden verschillende gezinnen op basis van de erin opgesomde criteria geregulariseerd werden.

Er valt echter niet in te zien hoe deze kritiek kan worden betrokken op de wettigheid van deze of gene bestreden beslissing. In geen van de bestreden beslissingen wordt immers geargumenteed dat de genoemde instructie van juli 2009 werd vernietigd.

Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de conclusie van de gemachtigde dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoekers verhinderen hun aanvraag via de gewone procedure in te dienen, kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroepen de verzoekers zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

*“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v. St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).*

*De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “La controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31 882 J.L.M.B. 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.*

*Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.*

*De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:*

*“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonbaar dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.”*

*(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.)*

*Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.*

*Dat bovendien de motivering ontoereikend is.*

*Dat de bewering dat andere Russen een aanvraag indienden via de Belgische diplomatieke of consulaire post niet terzake dienend is, aangezien verzoekers geen etnische Russen zijn, doch van Tsjetsjeense origine, waarbij het hoe dan ook al verdacht is dat deze zich in de hoofdstad bevinden, en er een zeer groot wantrouwen en ook discriminatie is tegen personen uit de Kaukasus.*

*Dat op papier misschien het één en het ander mogelijk lijkt, doch hierbij ten onrechte geen rekening werd gehouden met de etnische origine van de verzoekers.*

*Dat de situatie van verzoekers geenszins vergeleken kan worden met de situatie van Russen die niet afkomstig zijn uit de Kaukasus, of nog uit Tsjetsjenië en omliggende republieken.*

*Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.*

*Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.*

*Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.*

*Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.*

*Dat dient vastgesteld te worden dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.*

*Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekers in totaal meer dan vijf jaar hebben geduurd.*

*Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.*

*Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen.*

*Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn als buitengewone omstandigheden, doch aangevuld met andere elementen wel een buitengewoon karakter kunnen hebben en tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.*

*Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”*

De Raad herhaalt vooreerst dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Waar de verzoekers naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpen van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van de verzoekers te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissingen, andere dan de voormelde beginselen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voorst dient te worden vastgesteld dat in de uiteenzetting van het tweede middel elke toelichting ontbreekt omtrent de wijze waarop deze of gene bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie zou hebben geschonden.

Ook op dit punt is het middel onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor een toelichting betreffende de verschillende concepten van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekers betogen dat de motivering (van de eerste bestreden beslissing) ontoereikend is omdat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precaire medische problematiek.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekers wederom over het hoofd lijken te zien dat de eerste bestreden beslissing er slechts toe strekt dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er dient te worden herhaald dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in de regel moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt de vreemdeling evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Met andere woorden moge duidelijk zijn dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, als uitzonderingsprocedure, bij de aanvrager en dus bij de verzoekers ligt. Van de gemachtigde kan, in geval van een onontvankelijkheidsbeslissing, dan ook niet worden verwacht dat hij een autonoom onderzoek instelt naar de eventuele buitengewone omstandigheden, hij kan enkel beoordelen of de door de verzoekers naar voor geschoven elementen al dan niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen komen. Een verder onderzoek, naar de grond van de aanvraag, is al helemaal niet aan de orde bij het nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de integratie, de "*problemen in het herkomstland*" en de "*precaire medische problematiek*" het volgende geoordeeld:

*"Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag 9ter hebben ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de*

wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 26.04.2013.

(...)

*Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

(...)

*De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij goed geïntegreerd zijn, dat zij Nederlands spreken, dat zij werkwilbig zijn, dat zij hier reeds 4,5 jaar verblijven, dat zij sterke sociale banden met België hebben; betrokkenen leggen een getuigenverklaring voor, attesten Nederlandse les, een schoolattest van S(...), een attest maatschappelijke oriëntatie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”*

De vaststellingen van de gemachtigde, waarop de verzoekers geenszins *in concreto* ingaan, zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en meer bepaald stroken zij met de elementen die de verzoekers in hun aanvraag, en in de latere aanvulling van deze aanvraag, hebben naar voor gebracht. Waar de verzoekers thans vaagweg verwijzen naar een “*precaire medische problematiek*” stelt de Raad vast dat zij bij hun aanvraag geenszins van een dergelijke precaire medische problematiek gewag maakten als zijnde een buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. De verzoekers hebben in hun aanvraag wel gewezen op de lopende procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch hieromtrent heeft de verweerder correct gesteld dat de medische problemen die in deze aanvraag werden aangevoerd in voorliggend geval niet dienstig zijn aangezien de vreemdelingenwet een duidelijk onderscheid maakt tussen de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en deze op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een verder onderzoek omtrent de medische problematiek van de verzoekers kon, mede wegens het gebrek aan concrete elementen dienaangaande in de aanvraag, dan ook niet worden verwacht.

Wat de “*problemen in het land van herkomst*” en de elementen van integratie betreft, wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoekers nalaten om *in concreto* aan te tonen dat de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing ontoereikend zijn. Wat de integratie betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd gesteld onder punt 4.1.. De problemen in het land van herkomst tot slot werden blijkens de voorliggende gegevens in de aanvraag niet in het minst gespecificeerd, zodat de gemachtigde naar recht en reden antwoordt dat de verzoekers dit niet aantonen. Aangezien de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers ligt, kwam het de gemachtigde niet toe om de vage bemerkingen die de verzoekers in het kader van hun aanvraag uitten, zelf in te vullen door een autonoom onderzoek ter zake te voeren.

Waar de verzoekers stellen dat geen rekening werd gehouden met hun etnische origine zodat niet zonder meer kan worden verwezen naar aanvragen die door ander Russen werden ingediend in de hoofdstad (Moskou), merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers in het kader van de voorliggende aanvraag zouden hebben aangevoerd dat zij zich wegens hun etnische origine niet naar de hoofdstad kunnen begeven om er een aanvraag in te dienen. De etnische origine wordt door de verzoekers in hun aanvraag overigens op geen enkele wijze naar voor geschoven als zijnde een relevant element. Er kan dan ook niet worden verwacht dat de gemachtigde zou antwoorden op elementen die niet door de verzoekers werden naar voor geschoven. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, meer bepaald door het woordgebruik “*bovendien*” en de voorafgaande bemerking dat “*Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*” blijkt bovendien dat de redengeving op dit punt slechts bijkomstig en niet determinerend is van aard. Deze redengeving doet geen afbreuk aan het oordeel dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat de aanvraag in het land van herkomst duur, gevaarlijk, omslachtig en onmogelijk zou zijn. Bijgevolg kan de kritiek op de bijkomstige motieven hoe dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Het betoog omtrent het feit dat enkel rekening zou zijn gehouden met de duur van de asielprocedures en niet met de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is evenmin dienstig. Immers blijkt uit de boven geciteerde redengeving dat inzake het argument omtrent de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geantwoord dat deze aanvraag werd afgesloten op 26 april 2013. Bovendien blijkt uit de redengeving van de eerste bestreden beslissing geenszins dat de argumentatie omtrent de duur van de asielprocedure determinerend zou zijn om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren. Ook deze redengeving is ten overvloede gegeven, nu hiermee geenszins enig element aangaande de buitengewone omstandigheden wordt weerlegd of niet wordt aanvaard. De verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk in welke mate de duur van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet engszins relevant zou zijn bij de boordeling van de buitengewone omstandigheden, zoals hierboven werd toegelicht.

Waar de verzoekers opperen dat de gecumuleerde elementen wel tot de regularisatie van het verblijf zouden kunnen leiden, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat in de eerste bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en geen beslissing wordt genomen over de gegrondheid van de aanvraag. De kritiek hieromtrent is dan ook niet ter zake dienend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing(en) zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4.3. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.*

*Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.*

*De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.*

*Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.*

*In Tsjetsjenië/Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.*

*Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterkt afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijkse bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië/Dagestan plots veilig zou zijn, wel in tegendeel.*

*De situatie in Tsjetsjenië/Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.*

*Verzoekers kunnen niet terug.*

*Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."*

*Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:*

- er is sprake van meer dan vijf jaar ononderbroken verblijf*
- verzoekers spreken perfect Nederlands*
- de kinderen genieten onderwijs in België*
- verzoekers zijn totaal verankerd*

*Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.*

*"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."*

*(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).*

*Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:*

*"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."*

*Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.*

*Dat door de bestreden beslissing verzoekers en hun gezin zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.*

*Dat ten onrechte de bewijslast wordt omgedraaid in de bestreden beslissing in die zin dat de ingeroepen schendingen zomaar worden afgedaan als niet bewezen, zonder dat er in enige mate enig onderzoek werd gevoerd, en waarbij toch gezien schendingen schering en inslag zijn, de groote (sic) voorzichtigheid is geboden.*

*Om dezelfde redenen als hierboven aangehaald zijn ook de bevelen onrechtmatig aan elk van de verzoekers betekend geworden."*

*Met betrekking tot de opgeworpen schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.*

*De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in de uiteenzetting van hun middel eveneens verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, en dat zij kort aangeven wat deze bepaling inhoudt. De verzoekers laten echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen zou geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet en in de*

mate dat de verzoekers al de bedoeling hadden de schending van het voormelde artikel 8 in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

Voor een toelichting betreffende de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

De Raad merkt vooreerst op dat nergens in de eerste bestreden beslissing te lezen valt dat omwille van het feit dat de verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, zij thans hun situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet zouden mogen inroepen als argument om een regularisatie te verkrijgen. De verzoekers gaan op dit punt uit van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Hun regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat ze, met de aangebrachte elementen, geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond en niet omdat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Waar de verzoekers menen dat er een nieuwe beoordeling van de elementen van hun asielaanvraag diende te gebeuren in het kader van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet gevolgd worden. Het kwam aan de verzoekers immers toe in hun aanvraag aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het was dan ook aan hen om in hun aanvraag minstens een begin van bewijs ter zake aan te brengen. De in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en de aangehaalde gevaarlijke toestand in Rusland worden in de eerste bestreden beslissing als volgt beoordeeld:

*“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

(...)

*Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen.”*

De verzoekers maken met hun vage en ongestaafe betoog niet aannemelijk dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn of dat zij zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding, dit terwijl hieruit wel degelijk blijkt dat de gemachtigde alle relevante elementen uit de aanvraag in rekening heeft genomen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden en zoals het ook reeds blijkt uit de bespreking van de vorige middelen, rust de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk op de verzoekers zodat niet kan worden aangenomen dat de gemachtigde dienaangaande een eigen onderzoek diende te voeren betreffende de elementen die niet blijken uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar wel uit de asielaanvragen van de verzoekers.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreden en niet in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar de belangen van hun kinderen. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling - zonder enige concrete toelichting of stavingsstukken ter zake naar voor te brengen - van de verzoekers dat de belangen van hun kinderen geschaad zijn met een terugkeer naar Dagestan/Tsjetsjenië om aldaar een aanvraag in te dienen of dat hun gezin zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in hun persoonlijke ontwikkeling, nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekers niet aantonen dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking zou hebben.

De verzoekers gaan dienaangaande bovendien voorbij aan de volgende passage in de eerste bestreden beslissing, waarvan zij geenszins aantonen dat deze redengeving zou duiden op een onzorgvuldige feitenvinding:

*“Betrokkenen verwijzen verder naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stellen dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zouden zijn bij de terugkeer naar Rusland en dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou betekenen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De verzoekers zetten niet uiteen waarom deze beoordeling kennelijk onredelijk of in strijd met het Kinderrechtenverdrag zou zijn. Het komt niet aan de Raad toe deze beoordeling over te doen.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Wat betreft het betoog van de verzoekers dat de verweerder de veiligheidssituatie in hun herkomstland en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen, moet worden benadrukt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing het volgende heeft geoordeeld:

*“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Er wordt ook verwezen naar de beoordeling van de asielaanvragen die de verzoekers indienden. Er wordt aldus geoordeeld dat de verzoekers geen begin van bewijs naar voor brengen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers hebben dus zelf nagelaten precieze gegevens aan te brengen omtrent de situatie in hun land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Zoals hoger uiteengezet, berustte de bewijslast ter zake op de verzoekers.

Hoe dan ook voeren de verzoekers met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM slechts aan dat er in de Kaukasus problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen en



beperken zij zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie aldaar, die ernstig en precair zou zijn. Hun betoog betreffende de situatie in de Kaukasus wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar concrete rapporten, evenmin leggen de verzoekers de band met hun persoonlijke situatie.

*In casu* brengen de verzoekers geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke geponde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in hun herkomstland, doch brengen zelf geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland hetzij de Kaukasus op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van de verzoekers ook niet vaststellen dat de verweerder is tekortgekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. Niets belet de verzoekers overigens, zo ernstige nieuwe elementen bestaan die wijzen op een gevaarlijke en precaire situatie in het herkomstland, om opnieuw een asielaanvraag in te dienen.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat de verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat de verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij in zijn land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

De verzoekers brengen geen gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat deze beoordeling in hun persoonlijke situatie niet langer actueel is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE